

Μία ακόμα φωτογραφία

Της Κλεοπάτρας Κάτση

Όμορφη και δροσερή η αποψινή νύχτα, δεν νομίζω όμως πως μπορεί να κυλήσει δίχως τις αναμνήσεις μου.

Έβγαλα από το συρτάρι τα παλιά μου άλμπουμ με φωτογραφίες και άρχισα να τα ξεφυλλίζω.

Στην πρώτη σελίδα, ήταν ζωγραφισμένα τα παιδικά χρόνια που δεν θυμάμαι.

Στα επόμενα φύλλα, παρουσιάζεται μία δεύτερη έκδοση των χρόνων αυτών, τότε που με κρατούσαν οι γονείς μου από το χέρι για να περάσουμε στον απέναντι δρόμο, τότε που γκρίνιαζα όταν η γιαγιά δεν μου έπαιρνε παγωτό και είχε πάντα την ίδια δικαιολογία

“ Ο οδοντίατρος είπε να κόψουμε την πολλή ζάχαρη”, τότε που περίμενα ανυπόμονα την νονά μου, να μου φέρει το αγαπημένο μου σοκολατένιο αβγό, τότε που με έπαιρνε ο ύπνος στον καναπέ του σαλονιού, περιμένοντας να δω τον Άγιο Βασίλη.

Τότε που το χαμόγελο μου γινόταν ακόμα πιο πλατύ όταν άκουγα την φωνή του παππού μου να μου φωνάζει“ ντύσου γρήγορα θα πάμε βόλτα”.

Πάντα λάτρευα την βόλτα με τον παππού μου.

Όταν ήμουν μικρό παιδί με κρατούσε σφιχτά από το χέρι και περπατούσαμε στην παραλία του Λευκού πύργου, ύστερα τρώγαμε από ένα παγωτό και συνεχίζαμε τη βόλτα και έτσι συνηθίζαμε να κάνουμε και αργότερα που μεγάλωσα.

Αφού λοιπόν επανέφερα στη μνήμη μου τα αθώα αυτά χρόνια της ζωής μου, έπιασα στο χέρι μου το μεγάλο κόκκινο άλμπουμ που μου έκανε ΔΩΡΟ η μητέρα μου, πριν χρόνια.

Εδώ απεικονίζονται τα εφηβικά μου χρόνια.

Τα χρόνια που πέρασα πίσω από τα θρανία, τα χρόνια που με έπρεπε να διαβάζω κάθε μέρα, τα χρόνια που θεωρούσα μαρτυρικά, αφού είχα πάνω από το κεφάλι μου κάθε φορά κάποιον νέο βασανιστή καθηγητή.

Οι σκέψεις μου αυτές όμως, έσβηναν θυμάμαικάθε Σαββατοκύριακο που αντί να κάθομαι σε μία καρέκλα εφτά ώρες, καθόμουν στα παγκάκια της πλατείας με τις φίλες μου και τραγουδούσαμε αγαπημένα μας τραγούδια.

Τελείωσα και με αυτήν την αγαπημένη μου και πολύ αγνή ηλικία. Τώρα ήρθε η ώρα να ανοίξω το

άλμπουμ που γέμισα μόνη μου με τις αναμνήσεις μου.

Σε αυτό το άλμπουμ παρουσιάζονται σαν ταινία, τα χρόνια της ανεξαρτησίας μου, όπως τότε τα αποκαλούσα.

Οι μέρες που αποφάσισα να πάρω την ζωή στα χέρια μου, δίχως να σκεφτώ τις υποχρεώσεις μου. Ξεφυλλίζω τις φωτογραφίες μου, βλέπω διαφορετική παρέα στις περισσότερες, μα σε κάθε σελίδα υπάρχει μία με τους ίδιους ανθρώπους, οι φίλοι που περάσαμε μαζί χαρές, λύπες, ευκολίες, δυσκολίες, άσχημες και όμορφες στιγμές. Αυτά θεωρώ είναι κάποια από τα ωραιότερα χρόνια της ζωής μου.

Μέσα στο επόμενο φωτογραφικό άλμπουμ είναι η μισή μου ζωή. Αυτές οι στιγμές είναι από εκείνες που στιγμάτισαν για πάντα την ζωή μου.

Στην πρώτη φωτογραφία φαίνομαι εγώ και ένας ψηλός ΝΕΟΣΨ φίλος μου, ο φίλος μου που αργότερα έγινε άντρας μου. Αυτός είναι ο άνθρωπος, που εμπιστεύτηκα τον εαυτό μου, ο άνθρωπος που αγάπησα και που αγαπάω κάθε μέρα όλο και πιο πολύ, ο άνθρωπος που έχει εντελώς διαφορετικές απόψεις από εμένα, αλλά πάντα μάθυνα κάτι καινούργιο από εκείνον, ο άνθρωπος που με κοιτάει με την ίδια τρυφερότητα στα μάτια χρόνια τώρα και ο άνθρωπος που γέμισε μαζί μου με φωτογραφίες, το επόμενο άλμπουμ.

Σε αυτό το άλμπουμ κρύβεται η μισή μου ζωή, οι άνθρωποι που μου χάρισαν τον κόσμο και από τότε τον κρατώ σφιχτά στα χέρια μου.

Άνοιξα το εξώφυλλο και αντίκρισα τα όμορφα ματάκια τους, τα μάτια των παιδιών μου. Των μωρών αυτών που μου έμαθαν το τι θα πει ευτυχία, των παιδιών που χάραξαν μία νέα πορεία στη ζωή μου, την πιο όμορφη απ' όλες τις υπόλοιπες.

Σε αυτές τις φωτογραφίες βλέπω λοιπόν τον εαυτό μου, ζωγραφισμένο στα μάτια τους. Είναι από αυτές τις φωτογραφίες που έχουν αποθηκευτεί στο μυαλό μου και δεν πρόκειται να σβήσουν ποτέ. Είναι από τις φωτογραφίες που έχουν και ήχο, ήχο από το πρώτο τους κλάμα και από το πρώτο τους γέλιο, είναι από τις φωτογραφίες που έχουν την μυρωδιά από τον λαιμό τους από τότε που ήτανε μωρά και από τις φωτογραφίες που νιώθω ακόμα την αφή τους, καθώς προσπαθούσαν να με αγκαλιάσουν με τα μικρά τους χέρια.

Στέγνωσα με ένα χαρτομάντιλο, τα δακρυσμένα μάτια μου. Και άρχισα να κοιτώ φωτογραφίες με την οικογένεια μου.

Σε αυτό το άλμπουμ καθρεφτίζονται τα χρόνια που πέρασα με τα παιδιά και τον σύζυγο μου, φωτογραφίες από τις διακοπές μας, φωτογραφίες με διάφορες γκριμάτσες των παιδιών, γέλια, κλάματα και νεύρα όλα αντανakλούν επάνω στα χαρτιά τώρα που πέρασαν τα χρόνια.

Και το μόνο που μας μένει πλέον είναι οι αναμνήσεις.

Και ήρθε η ώρα να ξετυλίξω το τελευταίο άλμπουμ μου, εδώ κρύβεται η άλλη μου μισή ζωή.

Το χαμόγελο των παιδιών μου, κρατώντας τα δικά τους παιδιά αγκαλιά, τα εγγόνια μου. Εδώ απεικονίζονται στιγμές μοναδικές και τρυφερές. Στιγμές που θα με συντροφεύουν πάντα και ίσως προλάβω να γεμίσω άλλο ένα άλμπουμ, όχι με φωτογραφίες αλλά με στιγμές.

Έτσι έμαθα να ζω την στιγμή, πριν γίνει απλά μια φωτογραφία.

Κάτση Κλεοπάτρα

<http://suffrazetteinthecity.blogspot.gr/2014/08/blog-post.html?spref=fb>